

Jak Ozvěna pomohla lapit pytláky

Uprostřed hlubokého lesa – tam, kam se lidé jen málo dostanou – se tyčily špičaté skály. A mezi těmi skalami bydlela... No, jak ji jen nazvat? Víla to nebyla, skřítek to nebyl, duch taky ne... Zkrátka to bylo takové nepatrné, neviditelné nic a říkalo se mu Ozvěna.

Ozvěna hopkala po kamenech na skalách a opakovala všechno, co v okolí slyšela. To třeba žluna začala přivolávat déšť a Ozvěna ji hned napodobila. Ale kdyby jednou! Zavolala tady, pak skočila na protější skalní stěnu a zakřičela hlasem žluny tam, potom zase odhopkala na jinou skálu a napodobila žlunu do třetice.

Zvířátka se na Ozvěnu občas trochu zlobila. Připadalo jim, že si z nich tropí šprýmy, když je napodobuje jako nějaký papoušek. Proč to dělala, nikdo nevěděl. Snad proto, že neměla nic jiného na práci. Ptát se jí na to nemělo smysl, protože pořádně mluvit neuměla. Pořád jen napodobovala všechno, co slyšela.

Jednoho dne se ale přihodilo něco, co obyvatele lesa přimělo názor na Ozvěnu změnit. Bylo to tehdy, když v okolí začali slídit dva pytláci – Břemda a Škoula. Chodili po lese s puškami přes rameno, ukrývali se ve křoví a čekali na jeleny, srnky, daňky a muflony. Těšili se, že některé ze zvířat uloví a udělají si z něj dobrou pečínku nebo gulášek.

Když hajný Koroptvička přišel na to, že má v revíru pytláky, moc se rozhněval. Les si pečlivě hlídal a zvířátka v něm chránil. Jakmile zjistil, že jim chce někdo ublížit, začal po pytlácích se svým vlčákem Cézarem pátrat. Cézar byl vynikající stopař a několikrát lumpy vyčenichal, jenže Břemdovi a Škoulovi se vždycky podařilo uniknout.

Toho dne zase pytláci čekali schovaní v křoví u paseky, kam se zvířátka chodila pást. A nečekali nadarmo. Brzy přišla srnka. Byla krásná, měla nožičky tenké jako struny – podle nich jí také hajný Koroptvička říkal Strunka. Nechala nedaleko ve vysoké trávě ukryté své malé srnčátko a šla se napást, aby pro něj měla dost mlíčka.

„Koukni, Škoulo! To je ale kousek!“ liboval si Břemda, když Strunku uviděl. Tlustoch Škoula si mnul ruce. „To bude, panečku, pečínka!“

Strunka sklonila hlavu a začala ukusovat zelenou travičku. Chuděrka netušila, že už na ni z křoví Břemda míří puškou.

Věděla to však policistka Sojka. Z větve vysoké borovice oba zloduchy moc dobře viděla.

„Po-plach!“ zakřičela sojčím hlasem na celý les.

Všechna zvířátka v dosahu v tu chvíli vzala nohy na ramena a utíkala se schovat. Jen divoká prasátka, která se nikdy ničeho nezalekla a dělala proto policistce sojce pozemní posilu, zpozorněla. Vůdce prasátek Bivoj zastříhal ušima, rypáčkem nasál pach, který mu od paseky přinesl vítr, a zavelel:

„Vetřelci! Na ně!“

Divočáci se s bojovným „chroch, chroch“ a „kvik, kvik“ rozeběhli směrem, odkud stále volala sojka. Břemda se Škoulou se zatím pustili

